

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa R.W.
przeciwko Urzędowi Transportu Kolejowego w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 9 maja 2013 r., sygn. akt XXI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 900 zł
(dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753).

Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący – z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – wskazał, że: „Wniosek o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadniony potrzebą wykładni mających zastosowanie w sprawie przepisów prawa materialnego art. 11², art. 11³, art. 18^{3a} § 1-4 i § 5 pkt 2 k.p. oraz art. 94³ § 1 i 2 k.p. statuujących wobec pracodawcy zakaz stosowania wobec pracownika praktyk dyskryminacyjnych i mobbingu jako stanowiących rodzaj ciężkich w rozumieniu art. 55 § 1¹ k.p. naruszeń pracodawcy uprawniających pracownika do rozwiązania umowy o pracę. Mimo, że powód powoływał się na stosowanie wobec niego działań noszących jego zdaniem znamiona i dyskryminacji i mobbingu jako podejmowanych w odwecie za odmowę oceny działań przełożonego, które od tego czasu przybrały ciąg szeregu działań przełożonego, jakkolwiek podejmowanych w granicach uprawnień, nie mniej mających na celu jego nękanie, wywołania efektu zaniżonej oceny przydatności zawodowej, upokorzenie w środowisku pracy. Między innymi takich sytuacji tyczą powołane przepisy, które w związku z jego żądaniem były w istocie jego podstawą materialno-prawną. Tymczasem Sąd I instancji w ogóle nie zastosował tych norm prawa materialnego i nie dokonał ich wykładni, natomiast Sąd II instancji ograniczył się do lakonicznej konstatacji, że normy te nie zostały naruszone”.

Powołane przez skarżącego okoliczności nie uzasadniają – w ocenie Sądu Najwyższego – przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej musi zawierać odpowiedni wywód prawny zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Wskazana w skardze przesłanka potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów nie została należycie uzasadniona. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego potrzeba wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) zachodzi wtedy, kiedy jego niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności

w orzecznictwie bądź kiedy przepis ten nie doczekał się wykładni w kierunku wskazywanym przez skarżącego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK104/08, LEX nr 42436, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231). Powód w uzasadnieniu wyżej wymienionego wniosku oraz w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, które stanowiły powołane przepisy prawa materialnego - nie wskazał, że występują rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni (postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Zatem przyjąć należy, że w rozpoznawanej sprawie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu nie zawarto wyводу, który spełniałby powyższe wymagania. Poprzestano jedynie na sformułowaniu przedstawionego powyżej wniosku o przyjęcie bez jakiegokolwiek jego uzasadnienia. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.